

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci navrhovatelky: obec **Sibřina**, sídlem Říčanská 15, Sibřina, zastoupená JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti odpůrkyni: obec **Květnice**, sídlem K Dobročovicům 35, Květnice, zastoupená Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem, sídlem Lublaňská 18, Praha 2, za účasti: **Květnice Gardens, s.r.o.**, IČO 28863739, sídlem Revoluční 17, Praha 1, zastoupená Mgr. Boženou Rochfalušiovou, advokátkou, sídlem Revoluční 17, Praha 1, týkající se návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Květnice schváleného dne 29. března 2017 usnesením Zastupitelstva obce Květnice č. 2017/03/XI, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. listopadu 2019 č. j. 43 A 201/2018 - 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost odpůrkyně **s e z a m í t á .**
- II. Odpůrkyně **je p o v i n n a** zaplatit navrhovatelce jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelky JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.
- III. Odpůrkyně a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Navrhovatelkou je obec Sibřina, která se před Krajským soudem v Praze (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení části územního plánu odpůrkyně – sousední obce Květnice. Své právo na soudní ochranu odvíjela jednak od svého postavení územně samosprávného celku,

jednak od vlastnictví dvou pozemků sousedících se spornou zastavitelnou plochou. S návrhem byla úspěšná. Krajský soud zrušil napadeným rozsudkem vymezení zastavitelné plochy Z09 o rozloze více než 10 ha, neboť dospěl k názoru, že napadeným územním plánem došlo k nezákonnému záboru zemědělské půdy I. třídy ochrany. Krajský soud nepřesvědčily důvody odpůrkyně, která v minulosti na základě předchozího územního plánu uzavřela s osobou zúčastněnou na řízení smlouvu o spolupráci s cílem zajistit výstavbu rezidenčního obytného souboru Zahrady Květnice, přičemž osoba zúčastněná na řízení jako investor a vlastník pozemků v dané lokalitě poskytla odpůrkyni určité finanční prostředky, které bude odpůrkyně nucena vrátit, jestliže tyto pozemky nebude možné využít pro bydlení. Soud příslušnou část napadeného opatření obecné povahy zrušil podle § 101d odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost jak odpůrkyně (dále též „stěžovatelka“), tak i osoba zúčastněná na řízení. Ta ovšem nezaplatila včas soudní poplatek za podání kasační stížnosti, proto Nejvyšší správní soud řízení o její kasační stížnosti zastavil usnesením ze dne 1. dubna 2020 č. j. 6 As 26/2020 - 31.

[3] Stěžovatelka se v kasační stížnosti zaměřila výhradně jen na otázku aktivní legitimace navrhovatelky. Rozhodnutí krajského soudu označila za nepřezkoumatelné, neboť soud neuvedl, jak se tvrzené porušení veřejného zájmu na ochraně zemědělského půdního fondu dotkne právní sféry navrhovatelky (stěžovatelka zde odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 187/2017 - 264 ze dne 29. května 2019, ve věci *Dobřejovice v. Čestlice*, č. 3903/2019 Sb. NSS). Navrhovatelka podle stěžovatelky v návrhu poukazovala jen na zvýšení dopravní zátěže na svém území a na nebezpečí záplav jakožto důsledky plánované obytné výstavby. Přitom sama navrhovatelka přiznává, že k navýšení dopravy na jejím území již došlo v důsledku toho, že byla uvedena do provozu část vnějšího pražského okruhu, aniž by byl tento okruh dokončen (chybí část mezi Modleticemi a Běchovicemi). Příčinou zvýšené dopravy je tedy ponejvíce doprava tranzitní a není zřejmé, jak by mohly její výrazný nárůst způsobit domy v sousední lokalitě. Navíc na pozemky v ploše Z09 už bylo v roce 2010 vydáno územní rozhodnutí umožňující umístění dopravní a technické infrastruktury budoucího rezidenčního obytného souboru Zahrady Květnice. Toto rozhodnutí je stále platné, tudíž vymezení plochy Z09 v územním plánu nepřináší žádnou novou dopravu nad rámec již schváleného stavu. Pokud jde o nebezpečí povodní, voda z lokality odtéká na území stěžovatelky. Plánovaná obytná výstavba může naopak zabránit stékání vody z „širého lánu“, na němž je obnažená ornice, a nadto napadený územní plán obsahuje v ploše Z09 opatření proti bleskovým povodním (zejména podmínku vybudování kanalizace).

[4] Ke kasační stížnosti se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení, která upozornila na to, že navrhovatelka nikdy neuplatňovala proti návrhu územního plánu námitky či připomínky, které by se týkaly ochrany zemědělského půdního fondu (zde je zásadní rozdíl oproti kauze *Dobřejovice v. Čestlice* řešené v usnesení rozšířeného senátu citovaném stěžovatelkou). To, že krajský soud vyhověl žalobě na základě nových námitek, uplatněných až v soudním řízení, je v rozporu se zásadou koncentrace. Osoba zúčastněná dále připomněla historii vzniklého sporu. Navrhovatelka nejprve s vybudováním obytného souboru Květnice souhlasila, neboť osoba zúčastněná jako investor s oběma dotčenými obcemi intenzivně vyjednávala, přizpůsobila svůj developerský projekt jejich oprávněným požadavkům a v roce 2010 uzavřela nejen s obcí Květnice, ale i s navrhovatelkou smlouvu o spolupráci. Na základě toho vybuvovala ve spolupráci s obcí Květnice čistírnu odpadních vod, jež se nyní potýká s nedostatečně naplněnou kapacitou, jež brání jejímu optimálnímu fungování. V obci Šibřina totiž došlo

pokračování

ke změně politické reprezentace a k nárůstu vlastních rozvojových ambicí a začala klást projektu do cesty všemožné překážky. Navrhovatelka nemá žádný reálný zájem na ochraně zemědělské půdy a námitku porušení právních předpisů určených k její ochraně zřejmě „objevil“ až její právní zástupce při přípravě návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Jde o pouhý procesní prostředek k prosazení původních (skutečných) námitek týkajících se dopravního zatížení a nebezpečí lokálních záplav, jež byly ale vyvráceny, resp. vyřešeny. Krajský soud nekonkretizoval, v čem má dotčení navrhovatelky na právech spočívat, ani neobjasnil, proč by mělo jít o dotčení významné, jak požaduje usnesení rozšířeného senátu ve věci *Dobřejovice v. Čestlice*. Rozsudek je založen jen na prosté přímé úměře mezi mírou zastavěnosti území stěžovatelky a množstvím imisí, aniž by krajský soud tuto úvahu konfrontoval např. s vyhodnocením vlivů územního plánu na životní prostředí, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[5] Dále osoba zúčastněná vytýkala krajskému soudu, že při věcném posouzení návrhu nesprávně vyvážil vzájemně kolidující práva účastníků a osoby zúčastněné. Tento bod vyjádření překračuje rozsah kasačních námitek (lze připomenout, že řízení o vlastní kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení bylo zastaveno, protože nezaplatila soudní poplatek), proto jej Nejvyšší správní soud dále nerozvádí.

[6] Navrhovatelka na kasační stížnost reagovala v první řadě poukazem na to, že stěžovatelka nepochybně věcnou správnost napadeného rozsudku. Pro existenci aktivní legitimace k podání návrhu pak podle stěžovatelkou odkazovaného usnesení rozšířeného senátu postačuje, pokud je obecně dovozeno dotčení právní sféry navrhovatele úpravou obsaženou v napadeném opatření obecné povahy, nemusí se zkoumat vztah mezi jednotlivými námitkami a dotčením práv. Výjimkou jsou jen případy, kdy je na první pohled zřejmé, že se namítané porušení veřejného zájmu zcela míjí s právní sférou navrhovatele. V nyní posuzovaném případě spočívá dotčení navrhovatelky v tom, že po silnici III/33313 procházející středem obce Sibřina projíždí podle sčítání z roku 2016 téměř 8 000 automobilů denně. V důsledku toho dochází k ohrožování bezpečnosti cyklistů a chodců a k zatížení území obce hlukem, prachem a znečišťujícími látkami v ovzduší. Jedná se přitom i o dopravu z rezidenční zástavby sousedních obcí (včetně obce Květnice), jejímž cílem je ponejvíce hl. m. Praha, přičemž s další zástavbou by se negativní vlivy z dopravy prohloubily (v současné době na ploše Z09 žádné komunikace ani rodinné domy ani jiné stavby realizovány nejsou). Námitka porušení zásad ochrany zemědělského půdního fondu se s právní sférou navrhovatelky nemíjí, neboť tyto zásady chrání zemědělskou půdu před nadměrnou urbanizací, a tím i před negativními vlivy s ní spojenými.

[7] V reakci na vyjádření osoby zúčastněné pak navrhovatelka poznamenala, že koncentrace námitek se v daném případě neuplatní, neboť se nejedná o správní řízení, jehož výsledkem by bylo vydání správního rozhodnutí. Nadto navrhovatelka uplatnila vůči návrhu územního plánu včas námitky, v nichž požadovala omezení zastavitelných ploch, a to mj. z důvodu nárůstu automobilové dopravy a s tím spojeného zhoršení životního prostředí v obci Sibřina (hluk, prašnost, znečištění ovzduší). Není přitom rozhodné a není ani předmětem soudního řízení, o jaký nárůst hluku, prašnosti a znečištění ovzduší se má jednat, neboť je zřejmé, že dopravní obsluha dané rozsáhlé plochy navrhovaných rodinných domů (v řádu stovek rodinných domů) podstatně a významně navýší dopravní zátěž svého okolí. Postačuje zde potence dotčení práv, nemusí být přesně zjištěno a prokazováno, zda a k jak velkému dotčení skutečně dojde. Navrhovatelka též upozornila, že realizaci záměru si v současné době nepřeje ani samotná stěžovatelka, neboť v jejím územním plánu se uvádí: „Zpracovatel pozemky do Územního plánu Květnice zařadil z důvodu existence smluvních závazků obce vůči vlastníkovi pozemků, ačkoliv se jedná o nekoncepční územní rozvoj se zábořem nejcennějších půd...“ Konečně se navrhovatelka obsáhle vyjádřila též k námitce osoby zúčastněné týkající se vyvážení vzájemně kolidujících práv, byť upozornila, že řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné soud zastavil pro nezaplacení soudního poplatku

a že za těchto okolností nemůže osoba zúčastněná vznášet samostatně další námitky v kasační stížnosti stěžovatelky neobsažené.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

[9] V první řadě Nejvyšší správní soud poznamenává, že se bude dále zabývat pouze otázkou aktivní legitimace navrhovatelky k podání návrhu na zrušení územního plánu, neboť pouze ta byla předmětem kasačních námitek. Osoba zúčastněná na řízení, jestliže nepodala vlastní kasační stížnost (nebo bylo řízení o její kasační stížnosti zastaveno, jako v tomto případě), nemůže svými podáními rozsah kasačních námitek rozšiřovat či se domáhat projednání vlastních (odlišných) námitek proti napadenému rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2003 č. j. 2 As 11/2003 - 164, č. 232/2004 Sb. NSS).

[10] Oba účastníci i osoba zúčastněná na řízení se v otázce návrhové legitimace odvolávají na totéž rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *Dobřežovice v. Čestlice*, jen z něj dovozují odlišné závěry. Nejvyšší správní soud dal při jeho výkladu přednost tomu, jak jej chápe navrhovatelka. Čteme-li citované usnesení v souvislostech, včetně argumentace předkládajícího senátu, je zřejmé, že stěžovatelka spolu s osobou zúčastněnou na řízení obhájí právě onen názor druhého senátu, jemuž rozšířený senát v citovaném usnesení nepřítakal a rozhodl odlišně od něj a potvrdil závěry plynoucí z dosavadní prejudikatury (usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, ve věci *Vysoká nad Labem*, rozsudek č. j. 1 Ao 2/2010 - 185, č. 2397/2011 Sb. NSS, ve věci *Moravany*). Druhý senát totiž považoval za podmínku věcné legitimace nejen obecný vztah mezi napadenou regulací a právní sférou navrhovatele, ale i to, že konkrétní tvrzená nezákonnost opatření obecné povahy porušuje konkrétní veřejná subjektivní hmotná práva navrhovatele. Konkrétně měl za to, že „*nezákonný zábor zemědělského půdního fondu se veřejných subjektivních práv navrhovatelky nemůže nijak dotknout. Nezákonný zábor půdního fondu zasahuje primárně do práv vlastníka pozemků v dané ploše a do veřejného zájmu na ochraně půdního fondu. Sekundárně je hypoteticky možný zásah do práv vlastníka sousedního pole, které by mohlo být zasaženo změnou hydrogeologických podmínek v důsledku záboru půdního fondu. Představitelný je i zásah do práv mysliveckého sdružení, kterému v důsledku záboru půdního fondu ubude prostor k výkonu myslivosti. V posuzovaném případě však nic takového navrhovatelka neuvedla, ani ze správního spisu takové dotčení nevyplývá.*“

[11] Rozšířený senát se však k otázce aktivní legitimace postavil jinak. Rozlišil sice aktivní procesní a věcnou legitimaci (body 33 a 34 citovaného usnesení), avšak s odvoláním na svou předchozí judikaturu dovodil, že pro aktivní procesní legitimaci postačí, pokud navrhovatel tvrdí, že napadená právní regulace obsažená v opatření obecné povahy je nezákonná a že se dotkla jeho právní sféry. Pokud jde o dotčení právní sféry, musí myslitelným způsobem deklarovat, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem (body 32 a 35 citovaného usnesení). Splnění podmínky aktivní věcné legitimace pak již spočívá pouze v ověření pravdivosti obou tvrzení, tj. tvrzení o možném dotčení právní sféry napadenou částí opatření obecné povahy a tvrzení o jeho nezákonnosti. Pravdivost obou tvrzení se ovšem posuzuje odděleně (bod 36 a 37 citovaného usnesení). Jinak řečeno, rozšířený senát nevyžaduje, aby navrhovatel tvrdil či prokazoval vztah mezi svou právní sférou a každou jednotlivou nezákonností, kterou odpůrci vytýká. Postačí, pokud do jeho práv mohlo opatření obecné povahy potenciálně zasáhnout (typicky jestliže má navrhovatel nějaký vztah k nemovité věci v území regulovaném opatřením obecné povahy či v jeho blízkosti), a poté již může namítat i takové nezákonnosti a vady, v jejichž důsledku byl zasažen veřejný zájem, např. právě zájem na ochraně

pokračování

zemědělského půdního fondu (body 37 a 40 až 43 citovaného usnesení). Jen ve zcela výjimečných případech připouští rozšířený senát možnost, že by soud odmítl opatření obecné povahy i přes zjištěnou nezákonnost zrušit. Stalo by se tak tehdy, pokud by bylo na první pohled zřejmé, že veřejný zájem, jehož porušení se konkrétní navrhovatel dovolává, se s jeho právní sférou zcela míjí (body 38, 39 a 41 citovaného usnesení).

[12] Stěžovatelce tak nemohl dát Nejvyšší správní soud za pravdu. Navrhovatelka mohla být bez jakýchkoliv pochybností dotčena tím, že územní plán stěžovatelky vymezil při hranici jejího katastrálního území v místě, kde se aktuálně nachází zemědělská půda, rozsáhlou plochu určenou pro výstavbu desítek rodinných domů. Součástí ústavně zaručeného práva na samosprávu je i oprávnění hájit charakter svého území a zdraví svých občanů před negativními imisemi přicházejícími ze sousedství, v širším smyslu chránit zdravé životní prostředí svých obyvatel (bod 45 usnesení ve věci *Dobřežovice v. Čestlice*, hovořící v tomto smyslu o nezastupitelné úloze obcí). Tvrzení navrhovatelky o nebezpečí bleskových povodní v důsledku vybudování nových zpevněných ploch a o zvýšených imisích způsobených navýšením dopravy z rezidenční zástavby směrem do hlavního města bylo nepochybně myslitelné, a krajský soud tak ani nepovažoval za nutné ve svém rozhodnutí podrobněji vysvětlovat, že podmínky aktivní procesní legitimace byly splněny. Stěžovatelka ani osoba zúčastněná na řízení se v průběhu řízení před krajským soudem ani nepokusily pravdivost navrhovatelčiných tvrzení zpochybnit – vymezovaly se pouze proti její argumentaci týkající se nezákonnosti napadeného územního plánu. Námitka, že navrhovatelka nemohla být na svých právech napadeným opatřením obecné povahy reálně dotčena, stejně jako důvody této námitky (dostatečná opatření proti bleskovým povodním a zanedbatelná míra, v níž může nová výstavba přispět k již existujícímu provozu přes území navrhovatelky), zazněla až v kasační stížnosti a ve vyjádření k ní.

[13] Nejvyšší správní soud uvádí, že se nejedná o námitky nikterak přesvědčivé. Je otázkou, zda by vůbec vyvolaly nutnost dokazování před krajským soudem, neboť „širý lán“ uváděný stěžovatelkou jakožto nezpevněná plocha umožňuje přirozené vsakování dešťových vod, a tím i jejich likvidaci jistě lépe, než předpokládané zpevněné plochy kolem rodinných domů. A dopravní zatížení z rezidenční zástavby v řádech desítek rodinných domů jistě nebude zanedbatelné, a to ani v případě, kdy již nyní jsou stávající pozemní komunikace přetížené a hustý provoz na nich zatěžuje negativními dopady své okolí. Dokonce je možno říci, že tím uvážlivěji je nutno přistupovat k plánování jakýchkoliv záměrů, jež mohou vést k dalšímu navýšení dopravy v již tak nevyhovujících trasách.

[14] Konečně je nutno říci, že v nyní posuzovaném případě se v žádném případě nejedná o kauzu, kdy by bylo na místě zamítnout návrh na zrušení opatření obecné povahy navzdory tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že jde o opatření nezákonné. Takový postup vyhradil rozšířený senát ve svém výše citovaném usnesení ve věci *Dobřežovice v. Čestlice* jen výjimečným situacím, kdy je na první pohled zřejmé, že zjištěná nezákonnost se s právní sférou navrhovatele zcela míjí. To ovšem nelze říci o nynějším sporu mezi obcemi Sibřina a Květnice. Obec Sibřina jako navrhovatelka může být nepochybně dotčena tím, že příslušný úřad nesplnil svou povinnost na poli ochrany zemědělské půdy (a tyto závěry krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nenapadá). Jestliže totiž orgány ochrany zemědělského půdního fondu nesprávně a bez dostatečného zdůvodnění připustí výstavbu na půdě vysoké třídy ochrany, bude negativními důsledky tohoto pochybení zasážen nejen veřejný zájem na ochraně vysoce produkční půdy, ale zprostředkovaně též oprávněné zájmy obce Sibřina, jež by byla nucena snášet negativní vlivy takové výstavby a jejího užívání. Není tedy žádný důvod, proč by měly správní soudy navrhovatelce v tomto případě mimořádně odeprít soudní ochranu, právě naopak – jedná se o typický případ, kdy se ochrana veřejného zájmu s ochranou práv stěžovatelky do značné míry protíná, ostatně velmi podobně, jako tomu bylo i ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu ve věci *Dobřežovice v. Čestlice*.

[15] Otázka, zda stěžovatelka uplatnila v procesu přijímání územního plánu příslušné námitky týkající se ochrany zemědělské půdy, či nikoliv, již není otázkou její legitimace k podání návrhu. Je podstatná jen pro rozsah soudního přezkumu. Některé typy námitek (typicky námitky nepřiměřenosti omezení vlastnického práva opatřením obecné povahy) totiž správní soudy přezkouvávají pouze za podmínky, že v procesu přijímání opatření obecné povahy zazněly, resp. zaznít mohly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2014 č. j. 6 AOs 3/2013 - 29, ve věci *Část územního plánu Špindlerova Mlýna*, nejnověji rozsudek č. j. 6 As 270/2019 - 38 ze dne 21. srpna 2020, ve věci *Část územního plánu Mnichovic*). Pro námitku porušení klíčových ustanovení předpisů na ochranu zemědělského půdního fondu to však neplatí. Ta totiž patří ke kogentním hmotněprávním normám chránícím zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. Jejich dodržení musí veřejná správa kontrolovat z moci úřední a jejich porušení lze před správními soudy úspěšně namítat bez ohledu na to, zda takovou námitku vznesl navrhovatel již v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy, či zda tak neučinil (srov. výše zmíněný rozsudek ve věci *Moravany*). Jinak řečeno, podmínkou pro přístup navrhovatele k soudní ochraně není povinnost, aby předem upozornil odpůrce na to, že jím přijímaný územní plán zásadním způsobem porušuje některé z klíčových ustanovení právních předpisů určených k ochraně jednotlivých složek životního prostředí. Splnění takto zásadních požadavků je odpůrce povinen sledovat sám a musí být připraven je před správními soudy přesvědčivě obhájit i bez předchozího upozornění či výhrad ze strany veřejnosti nebo dotčených osob.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Krajský soud v Praze dospěl ve svém rozsudku ke správnému právnímu závěru, že napadené opatření obecné povahy je namístě jako nezákonné zrušit v rozsahu textového a grafického vymezení plochy Z09. Z toho důvodu vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[17] Pokud jde o doplnění vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 13. července 2020 o sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 3. července 2020, jímž má být prokázán souhlas ministerstva, resp. zákonnost odnětí pozemků ze zemědělského půdního fondu, odkazuje Nejvyšší správní soud na § 109 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soud v řízení o kasační stížnosti k tzv. skutkovým novotám nepřihlíží.

IV. Náklady řízení

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 „s. ř. s.“, aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Naopak navrhovatelka měla ve věci plný úspěch, a proto jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení, jež sice nevyčíslila, ale nárok na ně uplatnila.

[19] Ze spisu vyplývá, že navrhovatelka prostřednictvím svého zástupce podala vyjádření ke kasační stížnosti a repliku k vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Podání vyjádření, resp. repliky představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 3 400 Kč. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku

pokračování

714 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Navrhovatelce se tedy přiznává náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně, hotových výdajích a dani z přidané hodnoty advokáta v celkové výši 8 228 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovatelce stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce.

[20] Konečně pokud jde náklady řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, která v tomto postavení setrvala i v kasačním řízení (nestala se tedy v dané věci stěžovatelkou), v jejím případě soud postupoval dle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné nebyla soudem žádná povinnost uložena, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu